

De veiligheidsregio

Wet veiligheidsregio's: hoe, wat en waarom?

BZK staat voor een goed functionerend openbaar bestuur, een veilige samenleving en een overheid waar burgers op kunnen vertrouwen. Daarmee borgen wij de kernwaarden van onze democratie.

Deze brochure is een uitgave van:
Ministerie van Binnenlandse Zaken en
Koninkrijksrelaties
Programma Veiligheidsregio's
Postbus 20011 | 2500 EA Den Haag

© Oktober 2009 | 3643

De veiligheidsregio

Wet veiligheidsregio's: hoe, wat en waarom?

Inhoudsopgave

Afkortingenlijst	5
1 Inleiding	9
1.1 Doel en doelgroep	9
1.2 De Wet veiligheidsregio's	10
1.3 Besluit veiligheidsregio's	11
1.4 Besluit personeel	11
1.5 Convenanten	11
2 Meer veiligheid voor de burger	12
3 Bestuur van de veiligheidsregio	14
3.1 Verlengd lokaal bestuur	14
3.2 Gemeenteraad	15
3.3 Taak bestuur	15
3.4 Veiligheidsregio, provincie en commissaris van de Koningin	15
4 Beleid- en planvorming	17
4.1 Beleidsplan	17
4.2 Regionaal crisisplan	19
4.3 Rampbestrijdingsplann	19
4.4 Rapportage- en informatiesystematiek	19
5 Mono- en multidisciplinaire taken	21
5.1 Brandweer	22
5.2 Geneeskundige Hulpverleningsorganisatie in de Regio (GHOR)	23
5.3 Samenwerking met het regionale college van de politie	25
5.4 Gemeentelijke processen	25
5.5 Samenwerking met andere crisispartners	28
5.6 Internationale samenwerking	28
6 Adviestaak	30
7 Meldkamer	31
8 Informatievoorziening	34
8.1 Maatregelen door de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties	35
8.2 Informatievoorziening aan de minister, de commissaris van de Koningin, de hoofdofficier van justitie en het personeel	35
8.3 Risicocommunicatie en Crisiscommunicatie	35

9	Optreden in de responsfase	37
9.1	Regionaal Beleidsteam (RBT) en Regionaal Operationeel Team (ROT)	38
9.2	Opsporingsbelangen	39
9.3	Bijstand	39
10	Sturing door de rijksoverheid	40
10.1	Landelijke doelstellingen	40
10.2	Regels over samenwerking	41
11	Financiële bepalingen	42
12	Toezicht	43
13	Meer informatie, vragen en/of opmerkingen	45

Afkortingenlijst

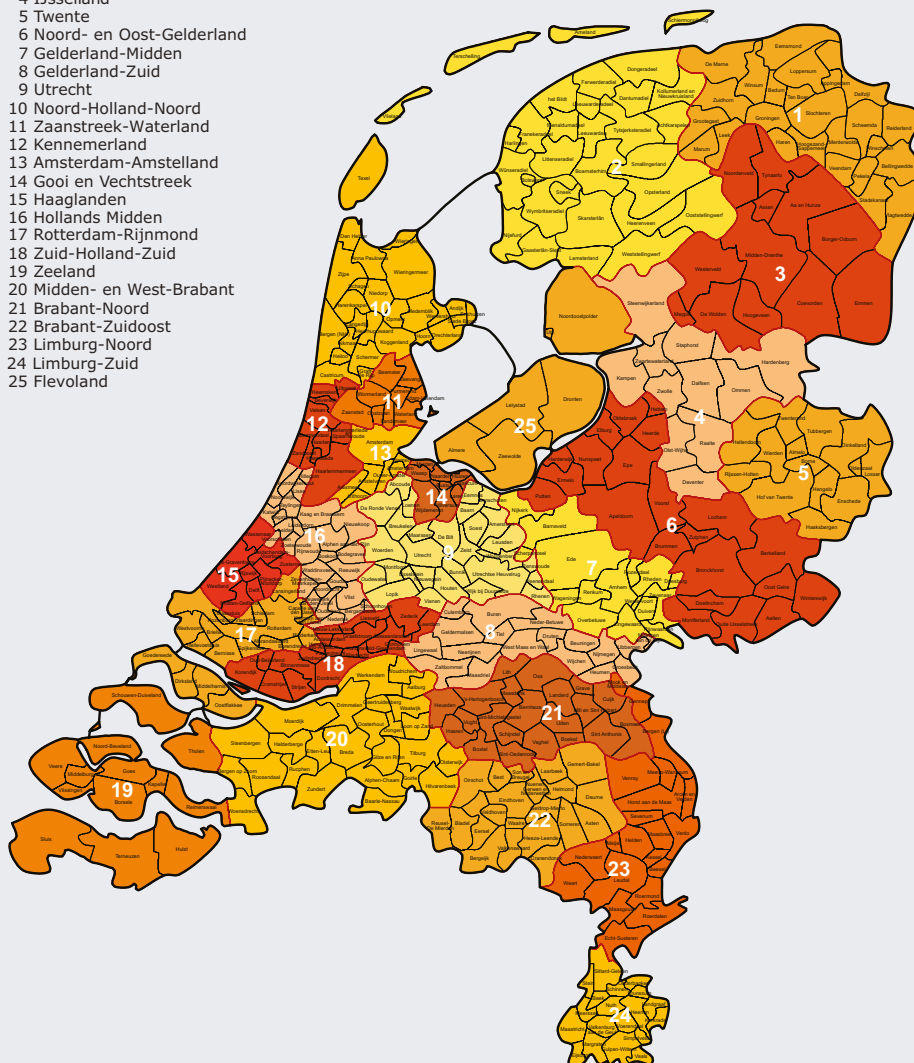
AMvB	algemene maatregel van bestuur
Bp	Besluit personeel veiligheidsregio's
BDUR	Besluit Doeluitkering Rampen en Zware Ongevallen
BRZO	Besluit Risico's Zware Ongevallen
Bvr	Besluit veiligheidsregio's
cdK	commissaris van de Koningin
CRAS	schadeafhandeling (Centraal Registratie- en Aanmeldpunt voor Schade)
CRIB	slachtofferregistratie (Centraal Registratie en Inlichtingen Bureau)
GGD	Gemeentelijke Gezondheidsdienst
GHOR	Geneeskundige Hulpverleningsorganisatie in de Regio
HID	Hoofd Inspecteur Directeur
HvJ	Hoofdofficier van Justitie
IGZ	Inspectie voor de Gezondheidszorg
IOOV	Inspectie Openbare Orde en Veiligheid
KLPD	Korps landelijke politiediensten
Kmar	Koninklijke marechaussee
KNBRD	Koninklijke Nederlandse Bond tot het Redden van Drenkelingen
KNRM	Koninklijke Nederlandse Reddingsmaatschappij
LNV	Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit
LOCC	Landelijk Operationeel Coördinatiecentrum
OM	Openbaar Ministerie

RAV	Regionale Ambulancevoorziening
RBR	regionaal beheersplan rampenbestrijding
RBT	Regionaal Beleidsteam
RGF	Regionaal Geneeskundig Functionaris
ROL	Regionaal Operationeel Leider
ROT	Regionaal Operationeel Team
VNG	Vereniging van Nederlandse Gemeenten
VROM	Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieu
VWS	Volksgezondheid, Welzijn en Sport
Wghor	Wet geneeskundige hulpverlening bij ongevallen en rampen
Wgr	Wet gemeenschappelijke regelingen
Wkr	Wet kwaliteitsbevordering rampenbestrijding
Wpg	Wet publieke gezondheid
Wrzo	Wet rampen en zware ongevallen
Wvr	Wet veiligheidsregio's

Veiligheidsregio's

Editie september 2009

- 1 Groningen
- 2 Fryslân
- 3 Drenthe
- 4 IJsselland
- 5 Twente
- 6 Noord- en Oost-Gelderland
- 7 Gelderland-Midden
- 8 Gelderland-Zuid
- 9 Utrecht
- 10 Noord-Holland-Noord
- 11 Zaanstreek-Waterland
- 12 Kennemerland
- 13 Amsterdam-Amstelland
- 14 Gooi en Vechtstreek
- 15 Haaglanden
- 16 Hollands Midden
- 17 Rotterdam-Rijnmond
- 18 Zuid-Holland-Zuid
- 19 Zeeland
- 20 Midden- en West-Brabant
- 21 Brabant-Noord
- 22 Brabant-Zuidoost
- 23 Limburg-Noord
- 24 Limburg-Zuid
- 25 Flevoland

rivm
www.zorgatlas.nl

Bron: Ministerie van BZK

De gemeenten van 2009 zijn als ondergrond voor deze kaart gebruikt.
Eventuele wijzigingen of correcties kunt u doorgeven via e-mail:
atlas@rivm.nl

Op de site van de Nationale Atlas Volksgezondheid is de meest recente informatie te vinden: <http://www.zorgatlas.nl>, zoekterm 'Veiligheidsregio'.

1 Inleiding

1.1 Doel en doelgroep

Deze brochure is bedoeld om u te informeren over het hoe, wat en waarom van de veiligheidsregio's. De uitleg vindt plaats aan de hand van het wetsvoorstel Veiligheidsregio's, dat in april 2009 is aangenomen door de Tweede Kamer. De verwachting is dat de wet in het najaar van 2009 door de EK wordt behandeld en dan per 1 januari 2010 in werking kan treden.

Deze brochure bevat een beknopt overzicht van de wet. Het behandelt de wet wel in de volle breedte, maar niet heel diepgaand. Er wordt ook geen vergelijking gemaakt tussen de situatie voor en na wetgeving. Alleen de beoogde situatie wordt geschetst. Doelgroepen voor deze brochure zijn:

- burgemeesters, gemeenteraadsleden en beleidsmedewerkers van centrale en decentrale overheden;
- functionarissen die direct of indirect te maken hebben of krijgen met de veiligheidsregio, zoals medewerkers van politie, brandweer, ambulance, GHOR-bureaus en meldkamers
- andere geïnteresseerden in veiligheidsregio's.

Om alle juridische en beleidsmatige achtergronden te doorgronden zal het wetsvoorstel zelf bestudeerd moeten worden.

Nog een belangrijke kanttekening: in deze brochure staat de tekst van het wetsvoorstel zoals dat luidt ten tijde van het opstellen van deze brochure; dus zoals deze is ingediend bij de Eerste Kamer. We spreken in deze brochure verder van de Wet veiligheidsregio's, maar het is nog geen geldende wet.

Voor degene die zich snel de hoofdlijnen van de Wet veiligheidsregio's eigen wil maken, zijn de belangrijkste punten per hoofdstuk in een kader geplaatst.

1.2 De Wet veiligheidsregio's

De Wet veiligheidsregio's heeft als doel een efficiënte en kwalitatief hoogwaardige organisatie van de brandweezorg, de geneeskundige hulpverlening en de rampenbestrijding en crisisbeheersing onder één regionale bestuurlijke regie te realiseren. De Brandweerwet 1985, de Wet geneeskundige hulpverlening bij ongevallen en rampen (Wghor) en de Wet rampen en zware ongevallen (Wrzo) zijn in de Wet veiligheidsregio's geïntegreerd. Met de veiligheidsregio wordt uitvoering gegeven aan de noodzaak die in de afgelopen jaren is gebleken om de bestuurlijke en operationele slagkracht te vergroten.

Veiligheid is bij uitstek een lokale aangelegenheid, maar gemeenten zijn vaak te klein om zich goed voor te bereiden op alle typen branden, rampen en crises. Bovendien beperken rampen en crises zich vaak niet tot één gemeente. Schaalvergroting door regionalisering biedt goede mogelijkheden voor verbetering van de bestuurlijke aansturing en efficiëntere (multidisciplinaire) organisatie van de hulpverleningsdiensten. In de Wet veiligheidsregio's wordt de bestuurlijke inbedding en de organisatie van de hulpverleningsdiensten geregeld.

Elke veiligheidsregio in Nederland moet een goed geoefende professionele organisatie ter beschikking hebben voor rampenbestrijding en crisisbeheersing. Een organisatie die voldoende robuust is om grootschalige incidenten te lijf te kunnen gaan. Op een grotere, regionale schaal kunnen we ons beter voorbereiden op nieuwe dreigingen zoals terrorisme, een pandemie of nucleaire ongevallen. Ook kan er beter en meer multidisciplinair geoefend en samengewerkt worden omdat het verantwoordelijke bestuur een samenhangend beleid voor alle diensten opstelt.

De kamerstukken die over dit onderwerp naar de Kamer zijn gegaan zijn te vinden op de website van de Tweede Kamer, <http://parlando.sdu.nl/cgi/login/anonymous> (klik rechtsboven op 'Zoek uitgebreid' en toets vervolgens bij 'Nummer' 31117 in).

1.3 Besluit veiligheidsregio's

Het Besluit veiligheidsregio's (verder: Bvr) is gebaseerd op de Wet veiligheidsregio's en stelt kwaliteitseisen aan de organisaties in de veiligheidsregio's. Er wordt een basisniveau vastgesteld waaraan de organisatie van rampenbestrijding en crisisbeheersing en de brandweer moet voldoen, aan de hand van onder meer de basisvereisten crisismanagement en de aanrijdtijden van de brandweer.

De kwaliteitseisen zorgen ook voor uniformiteit en uitwisselbaarheid in en tussen de organisaties en de prestaties van de regio's. Dat is van belang om bijstandverlening tussen regio's en bovenregionaal optreden goed en efficiënt te laten verlopen.

1.4 Besluit personeel

Het Besluit personeel veiligheidsregio's (verder: Bp) is op 15 juni 2009 samen met het Bvr aan de Tweede Kamer aangeboden. Ook dit Besluit heeft zijn grondslag in de Wet veiligheidsregio's. Het normeert de kwaliteit van het personeel. Op grond van het BP kunnen bij ministeriële regeling, per functie, de kerntaken en competenties voor het personeel binnen de veiligheidsregio worden vastgelegd. Deze vormen feitelijk de basiseisen waaraan het brandweer- en GHOR-personeel en het multidisciplinaire personeel moet voldoen. Tevens fungeren deze basiseisen als uitgangspunten voor het opleiden, examineren, bijscholen en oefenen van het personeel. Dit is noodzakelijk om voor het personeel helderheid te creëren in de eisen waaraan het per functie continu moet voldoen. Daarnaast zijn de basiseisen essentieel om de uniformiteit te bereiken die voorwaardelijk is voor interregionale bijstand en bovenregionaal optreden.

Na de reactie van de Tweede Kamer en eventuele aanpassingen zullen het Bvr en het Bp aan de Raad van State voor advies worden voorgelegd. De planning is erop gericht om de twee besluiten tegelijk met de wet in werking te laten treden.

1.5. Convenanten

De minister heeft zich ten doel gesteld om eind 2009 de rampenbestrijding op orde te hebben en eind 2010 te komen tot professioneel georganiseerde veiligheidsregio's. Vooruitlopend op de invoering van de Wet veiligheidsregio's hebben 19 regiobesturen een convenant afgesloten met de minister. Via zo'n convenant werden afspraken gemaakt vooruitlopend op de wet om de kwaliteit van de rampenbestrijding te verbeteren en te komen tot professioneel georganiseerde veiligheidsregio's. Voor regio's biedt dit het voordeel dat de inspanningen die nodig zijn om straks te kunnen voldoen aan de in de wet gestelde eisen, worden gespreid over de tijd.

2 Meer veiligheid voor de burger

Waarom veiligheidsregio's?

- rampen en crisis overstijgen veelal gemeentegrenzen;
- schaalvergroting biedt mogelijkheden voor verbetering van de crisis- en rampenbestrijding;
- beter multidisciplinair samenwerken en samenhangend beleid.
- versterking professionaliteit

De veiligheidsregio beoogt:

- de burgers beter te beschermen tegen risico's;
- betere hulpverlening en nazorg te bieden bij rampen en crises;
- brandweezorg, GHOR, rampenbestrijding en crisisbeheersing en inzet politie in geval van calamiteiten onder één regionale bestuurlijke regie;
- versterken van bestuurlijke en operationele slagkracht.

De veiligheidsregio is ingesteld om burgers in ons land beter te beschermen tegen de risico's van brand, rampen en crises. Bovendien kunnen zij een betere hulpverlening en nazorg krijgen na een brand, ramp of crisis. De Wet veiligheidsregio's beoogt namelijk een efficiënte en kwalitatief hoogwaardige organisatie van de brandweezorg, geneeskundige hulpverlening in de regio en beoogt de rampenbestrijding en

crisisbeheersing onder één regionale bestuurlijke regie te realiseren. Met de vorming van de veiligheidsregio's wordt uitvoering gegeven aan de in de afgelopen jaren gebleken noodzaak om de bestuurlijke en operationele slagkracht te vergroten.

Het bestrijden van een ramp of crisis is een complexe operatie, waarbij vele actoren betrokken zijn en verschillende belangen op het spel kunnen staan. Bovendien gebeurt het niet vaak. Op routine kan niet worden gevaren, terwijl wel snel moet worden gehandeld. De bestrijding is immers in het eerste 'gouden' uur na de ramp, essentieel voor het zoveel mogelijk beperken van de materiële en immateriële schade. Daarom zijn rampenbestrijding en crisisbeheersing gebaat bij een vlotte, adequate en eenduidige aansturing van de hulpverleningsdiensten. De voorzitter van de veiligheidsregio neemt daarom bij bovenlokale rampen en crises de relevante bevoegdheden over van de betrokken burgemeesters. Zo is er sprake van eenhoofdig gezag, waardoor de bestrijding van de ramp of crisis daadkrachtig kan worden aangepakt.

Ter verduidelijking volgen hier enkele definities

Onder een veiligheidsregio wordt verstaan: een openbaar lichaam, ingesteld door middel van een gemeenschappelijke regeling door gemeenten in een regio. Een "ramp" is een zwaar ongeval of een andere gebeurtenis waarbij het leven en de gezondheid van veel personen, het milieu of grote materiële belangen in ernstige mate zijn geschaad of worden bedreigd. Een gecoördineerde inzet van diensten of organisaties van verschillende disciplines is vereist om de dreiging weg te nemen of de schadelijke gevolgen te beperken.

Een "crisis" is een situatie waarin een vitaal belang van de samenleving is aangetast of dreigt te worden aangetast.

Crisisbeheersing is het geheel van maatregelen, met inbegrip van de voorbereiding, dat de overheid in een crisis treft ter handhaving van de openbare orde, indien van toepassing in samenhang met de maatregelen die de overheid treft op basis van een bij of krachtens enige andere wet toegekende bevoegdheid ter zake van een crisis.

3 Bestuur van de veiligheidsregio

Het bestuur van de veiligheidsregio:

- bestaat uit alle burgemeesters in een bepaalde regio;
- de korpsbeheerder is voorzitter
- hoofdofficier van justitie en voorzitter waterschap worden standaard uitgenodigd;
- andere crisispartners worden uitgenodigd als dat van belang is;
- besluitvorming vindt plaats bij meerderheid van stemmen;
- staken de stemmen, dan is de stem van de voorzitter doorslaggevend;
- de burgemeester vertegenwoordigt zijn gemeente in de veiligheidsregio en legt daarover verantwoording af in zijn eigen gemeenteraad.

Het bestuur van de veiligheidsregio bestaat uit de burgemeesters van de deelnemende gemeenten. De veiligheidsregio is gebaseerd op een gemeenschappelijke regeling. Om te zorgen dat de veiligheidsregio de nodige bestuurskracht heeft, neemt het bestuur van de veiligheidsregio zijn besluiten bij meerderheid van stemmen. In de gemeenschappelijke regeling kan een weging van stemmen zijn vastgelegd. Indien de stemmen staken, geeft de stem van de voorzitter de doorslag. De hoofdofficier van justitie en de voorzitter van het waterschap hebben evenals de andere crisispartners geen stemrecht.

De voorzitter van het bestuur van de veiligheidsregio is de burgemeester die aangewezen is als korpsbeheerder. De hoofdofficier van justitie en de voorzitter van het waterschap worden voor elke vergadering van het bestuur van de veiligheidsregio uitgenodigd, maar zij maken geen deel uit van het bestuur. Het bestuur van de veiligheidsregio moet kunnen inspelen op zeer uiteenlopende onderwerpen. Het bestuur zal daarom met veel partijen moeten afstemmen. Crisispartners worden uitgenodigd om deel te nemen aan vergaderingen van het bestuur wanneer hun aanwezigheid in verband met de agenda van belang is.

3.1 Verlengd lokaal bestuur

Veiligheid is in de kern een lokale verantwoordelijkheid. Daarom is de veiligheidsregio een vorm van verlengd lokaal bestuur, gebaseerd op de Wet gemeenschappelijke regelingen (Wgr). Dat betekent onder meer dat de gemeenten (indirect) het beleid en optreden van de regio bepalen en dat de gemeenten een financiële bijdrage aan de regio leveren.

De veiligheidsregio moet een sterke positie hebben om zijn taken goed uit te kunnen voeren.

3.2 Gemeenteraad

De gemeenteraad wordt door het bestuur van de veiligheidsregio betrokken bij het opstellen van de risico-inventarisatie en kan ook zijn wensen omtrent het beleid aan het bestuur kenbaar maken.

De burgemeester vertegenwoordigt zijn gemeente in het bestuur van de veiligheidsregio en legt daarover verantwoording af in zijn eigen gemeenteraad. De gemeenteraad kan vooraf met de burgemeester de bestuursvergadering van de veiligheidsregio voorbespreken en zijn zienswijze over de te bespreken punten aan hem meegeven.

De controlerende taak van de raad in het kader van de planning- en controlcyclus verloopt geheel volgens de Wgr. De controlerende taak richting de burgemeester in de uitoefening van het gezag blijft eveneens ongewijzigd.

3.3 Taak bestuur

Het bestuur van de veiligheidsregio heeft tot taak:

- a. het inventariseren van risico's van branden, rampen en crises;
- b. het adviseren van het bevoegd gezag over risico's van branden, rampen en crises in de bij of krachtens de wet aangewezen gevallen alsmede in de gevallen die in het beleidsplan zijn bepaald;
- c. het adviseren van het college van burgemeester en wethouders op het terrein van brandpreventie;
- d. de voorbereiding op de bestrijding van branden en zware ongevallen en het organiseren van de rampenbestrijding en de crisisbeheersing;
- e. het instellen en in stand houden van een regionale brandweer;
- f. het instellen en in stand houden van een GHOR;
- g. het voorzien in de meldkamerfunctie;
- h. het aanschaffen en beheren van gemeenschappelijk materieel;
- i. het inrichten en in stand houden van de informatievoorziening binnen de diensten van de veiligheidsregio en tussen deze diensten en de andere diensten en organisaties die betrokken zijn bij de onder d, e, f en g genoemde taken.

3.4 Veiligheidsregio, provincie en commissaris van de Koningin

De rol van de provincie bij het toezicht op de planvorming verdwijnt. De provincie blijft, onder meer in de hoedanigheid van handhaver van milieuwetgeving en beheerder van (water)wegen een belangrijke crisispartner. De commissaris van de Koningin kan als rijksorgaan verschillende aanwijzingen geven: in de koude fase, als zich geen ramp voordoet, kan hij bij een tekortschietende taakuitvoering aan het bestuur van de veiligheidsregio een aanwijzing geven. Dat kan bijvoorbeeld op basis van het door de Inspectie OOV uitgeoefende toezicht. Hij kan in de warme fase, als er

een ramp is gebeurd, zoveel mogelijk in overleg aanwijzingen geven ten aanzien van de samenwerking in het Regionaal Beleidsteam (RBT) en in geval van een regio-overstijgende ramp of crisis ten aanzien van het te voeren beleid.

4 Beleid- en planvorming

Het bestuur van de veiligheidsregio stelt een drietal plannen vast

- Beleidsplan: formuleert het beleid voor de uitvoering van de opgedragen taken; basis vormt het risicoprofiel, haalplicht bij gemeenteraad en crisispartners .
- Crisisplan: operationeel plan dat de generieke aanpak van rampen en crises in de regio beschrijft.
- Rampbestrijdingsplan: operationeel plan waarin de aanpak van concrete rampsituaties voor specifieke inrichtingen beschreven staat.

De rapportage- en informatiesystematiek van de planvorming is vereenvoudigd.

4.1 Beleidsplan

Het beleidsplan komt in de plaats van het voormalige regionaal beheersplan rampenbestrijding (RBR). Het beleidsplan heeft betrekking op alle taken van de veiligheidsregio: beheer en beleid van de brandweer en de GHOR, de advisering aan het bevoegd gezag over risicobeleid, het beheer van de gemeenschappelijke meldkamer en de voorbereiding van de rampenbestrijding en crisisbeheersing. Het beleidsplan wordt vastgesteld door het bestuur van de veiligheidsregio. De benoemde prioriteiten en activiteiten worden verder uitgewerkt in de jaarwerkplannen van de betrokken organisaties. Het beleidsplan wordt minimaal één keer per vier jaar geactualiseerd.

Risicoprofiel

De veiligheidsregio stelt eveneens minimaal één keer per vier jaar een risicoprofiel op. Het risicoprofiel bestaat uit een risico-inventarisatie en de analyse daarvan.

De risico-inventarisatie omvat het overzicht van de risicovolle situaties en de soorten branden, rampen of crises die zich in de regio kunnen voordoen. In de risicoanalyse worden de gegevens uit de risico-inventarisatie nader beschouwd, vergeleken en geïnterpreteerd in termen van waarschijnlijkheid en maatschappelijke impact van mogelijke rampen en crises. Op basis van de informatie die hieruit voortkomt, formuleert het bestuur van de veiligheidsregio zijn ambities ten aanzien van het niveau van de gewenste of benodigde voorbereiding, organisatie en prestaties van de rampenbestrijdings- en crisisbeheersingsorganisatie. Op basis van het vastgestelde regionale risicoprofiel wordt bekeken met welke partners afspraken zullen worden gemaakt over hun rol en bijdrage om die operationele prestaties te kunnen borgen. Dit geldt voor brandweer en GHOR, maar ook zullen in het kader van multidisciplinaire taken met de gemeenten, de politie en overige partners waaronder waterschappen, Defensie en Rijkswaterstaat afspraken moeten worden gemaakt. In het beleidsplan worden ook de landelijke beleidsdoelstellingen die eventueel door de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties zijn vastgesteld, doorvertaald naar de regionale situatie.

Haalplicht bij gemeenteraad en crisispartners

Het betrekken van de gemeenteraden bij het opstellen van de basis voor het beleidsplan is van groot belang. Daarom is de zogenoemde haalplicht ingesteld. Dit betekent dat het bestuur van de veiligheidsregio verplicht is de gemeenteraden om inbreng bij het opstellen van het risicoprofiel te vragen. De gemeenteraden zien in het concept-risicoprofiel welke risico's voor hun gemeente relevant zijn en kunnen het concept aanvullen met risico's die zij zelf onderkennen. Daarnaast kunnen ze lokale beleidsprioriteiten en veiligheidsthema's naar voren brengen.

Het bestuur van de veiligheidsregio nodigt het regionale college van politie, de besturen van de waterschappen en ambtenaren die door de ministers zijn aangewezen, uit hun zienswijze op het conceptrisicoprofiel kenbaar te maken.

De risico's zijn ook onderwerp van gesprek in de vergadering die het bestuur van de veiligheidsregio jaarlijks belegt voor alle crisispartners.

Het beleidsplan beschrijft:

- de wijze waarop de multidisciplinaire voorbereiding en uitvoering van de rampenbestrijding en crisisbeheersing wordt vormgegeven;
- de beoogde operationele prestaties van de diensten en organisaties van de veiligheidsregio, van de politie en van de gemeenten in het kader van de rampenbestrijding en crisisbeheersing;
- de uitwerking van de landelijke doelstellingen;
- een informatieparagraaf;
- een oefenbeleidsplan;
- het monodisciplinaire beleid ten aanzien van de brandweer en GHOR;
- de niet-wettelijke adviesfunctie.

Jaarlijks rapporteert het regionale veiligheidsbestuur in het jaarverslag over de uitvoering van het beleidsplan.

4.2. Regionaal crisisplan

De functionaliteit van de gemeentelijke rampenplannen wordt overgenomen door het regionale crisisplan. Het crisisplan beschrijft de algemene organisatie van rampenbestrijding en crisisbeheersing in de betreffende regio, met een beschrijving van bevoegdheden, taken en verantwoordelijkheden en afspraken over randvoorwaarden als start en opschaling, leiding en informatievoorziening. Uit de wijze waarop de rampenbestrijding en crisisbeheersing is georganiseerd, blijkt onder meer hoe de basisvereisten crisisbeheersing, die in het Besluit veiligheidsregio's zijn vastgelegd, worden gehaald. Ook beschrijft het crisisplan de organisatie, verantwoordelijkheden, de taken en de bevoegdheden met betrekking tot de maatregelen en de voorzieningen die de gemeenten treffen ten aanzien van de rampenbestrijding, zoals de slachtofferregistratie (CRIB), schadeafhandeling (CRAS) en voorlichting. Verder worden in het crisisplan de afspraken die gemaakt zijn met andere bij de bestrijding van een ramp of crisis betrokken partijen, vastgelegd. Denk daarbij aan door crisispartners uit te voeren taken en aan bijstandafspraken met andere veiligheidsregio's. Crisisplannen moeten afgestemd worden op de crisisplannen van aangrenzende veiligheidsregio's en met aangrenzende landen.

4.3 Rampbestrijdingsplan

Het maken van rampbestrijdingsplannen wordt in de Wet veiligheidsregio's alleen nog verplicht gesteld voor bedrijven die vallen onder het Besluit Risico's Zware Ongevallen (1999) en voor vliegvelden. Nederland is dit verplicht op grond van internationale richtlijnen (respectievelijk de SEVESO-richtlijn en luchtvaartrichtlijnen). Verder wordt de beslissing over het wel of niet opstellen van een rampbestrijdingsplan voor een in de regio aanwezig risico-object overgelaten aan het bestuur van de veiligheidsregio. In een rampbestrijdingsplan worden de te nemen maatregelen en coördinerende afspraken weergegeven, specifiek gericht op (de omgeving van) een bepaald risico-object. De wetgever stelt zich hier nadrukkelijk terughoudender op dan bij de oude Wet rampen en zware ongevallen (Wrzo). Het rampbestrijdingsplan gaat meer uit van duidelijke en hanteerbare personeelsinstructies, draaiboeken die bij veel rampsituaties toegepast kunnen worden en overzichtelijke checklisten.

4.4 Rapportage- en informatiesystematiek

In de wettelijke systematiek die geldt voordat de Wet veiligheidsregio's in werking treedt, krachtens de Wet kwaliteitsbevordering rampenbestrijding (Wkr), rapporteren de regio's jaarlijks vóór 1 juli over een aantal zaken aan de provincie. De provincies op hun beurt zijn krachtens de Wrzo en Wkr verantwoordelijk voor het toetsen van de

diverse planvormen van onder meer gemeenten (te weten rampenplannen en rampbestrijdingsplannen). De provincies rapporteren hun bevindingen over de regio's die onder hen vallen in een rapportage die één keer per jaar aan de minister wordt aangeboden. Samen met een samenvattende rapportage stuurt de minister hierop haar beleidsreactie op de stand van de rampenbestrijding en crisisbeheersing naar de Tweede Kamer. In 2008 heeft de minister in de bestuurlijke rapportage vastgesteld dat de veiligheidsregio's hard aan het werk zijn om de kwaliteit van de voorbereiding van de rampenbestrijding en crisisbeheersing te verbeteren. Door middel van het sluiten van convenanten zijn de regio's aangemoedigd om te regionaliseren, wat een belangrijk middel kan zijn om de kwaliteit te verhogen. Van de 25 regio's hebben 19 regio's hiervan gebruikgemaakt en een convenant met de minister getekend. Begin 2010 zal de nieuwe bestuurlijke rapportage naar de Tweede Kamer worden gestuurd.

Na inwerkingtreding van de Wet veiligheidsregio's vervalt de bestuurlijke rapportage. Op basis van de Wet veiligheidsregio's moet de voorzitter van de veiligheidsregio op verzoek van de minister van BZK informatie verschaffen over de wijze waarop de veiligheidsregio haar taken uitvoert. Over de uitvoering van eventueel gestelde landelijke doelen dient jaarlijks gerapporteerd te worden. Over de wijze waarop die rapportage wordt verstrekt, kunnen bij ministeriële regeling regels gesteld worden. Vooral nog is dat niet het geval.

5 Mono- en multidisciplinaire taken

Het bestuur van de veiligheidsregio heeft taken betreffende de brandweer en de GHOR.

- Brandweer: één brandweerorganisatie voor de gehele regio met één commandant als leidinggevende, tenzij een gemeentebestuur kiest voor het behoud van de gemeentelijke brandweer, dan houdt de gemeente een beperkte brandweer naast de regionale brandweer.
- GHOR: inrichten GHOR –organisatie.

Ook heeft het bestuur multidisciplinaire taken: samenwerking tussen twee of meer hulpverleningsdiensten, bijvoorbeeld met de regionaal georganiseerde politie en ambulancedienst.

Het bestuur van de veiligheidsregio heeft taken betreffende de brandweer en de GHOR. Tevens heeft het multidisciplinaire taken. Dit zijn taken die door hun aard moeten worden uitgevoerd door twee of meer van de hulpverleningsdiensten gezamenlijk. De instelling van de veiligheidsregio's scheidt gunstige voorwaarden om daadwerkelijk invulling te geven aan het multidisciplinaire karakter van de rampenbestrijding en de crisisbeheersing.

5.1 Brandweer

Het instellen en in stand houden van een regionale brandweer is als taak neergelegd bij het bestuur van de veiligheidsregio. Onder deze taak valt ook het oefenen en het zorg dragen voor de mogelijkheid om materieel uit te wisselen binnen en tussen regio's. De Wet veiligheidsregio's creëert de voorwaarden om de kwaliteit van de brandweer te verhogen door een wettelijke basis te bieden voor het stellen van landelijke, uniforme kwaliteitseisen waaraan de brandweezorg ten minste moet voldoen.

5.1.1 Regionale brandweer

Het uitgangspunt is: één brandweerorganisatie voor de gehele regio met één regionale brandweercommandant als leidinggevende. Gemeenten kunnen besluiten de lokale brandweezorg en het lokale brandweerpersoneel niet aan de regionale brandweer over te dragen en een eigen korps in stand te houden ten behoeve van de lokale brandweezorg, met name de blustaak. In de wet is voorzien in een afbakening tussen de taken die in ieder geval aan de regionale brandweer moeten worden overgedragen en de overige taken van de brandweer, waarvan de uitvoering kan blijven bij een gemeentelijk brandweerkorps. De regionale brandweer, zoals deze ingevolge de Brandweerwet 1985 in iedere regio is ingesteld, wordt dus versterkt en wordt het eerste aanspreekpunt van de minister.

De regionale brandweer krijgt in eerste instantie tot taak:

- het voorkomen, beperken en bestrijden van brand;
- het beperken en bestrijden van gevaar voor mensen en dieren bij ongevallen anders dan bij brand.

Deze taak kan indien de gemeente daartoe besluit lokaal blijven. De gemeente zal echter haar bijdrage moeten leveren aan de eisen die worden gesteld aan de regionale brandweer. Zo zal er per regio een dekkingsplan moeten worden opgesteld, op basis van de regels voor de opkomsttijden die daar aan zijn gesteld.

Regionale taken die niet bij de gemeente kunnen blijven zijn:

- het waarschuwen van de bevolking;
- het verkennen van gevaarlijke stoffen en het verrichten van ontsmetting;
- het adviseren van andere overheden en organisaties op het gebied van de brandpreventie, brandbestrijding en het voorkomen, beperken en bestrijden van ongevallen met gevaarlijke stoffen.

Ook voert de regionale brandweer taken uit in het kader van de rampenbestrijding en de crisisbeheersing.

Ook gemeentelijke brandweerkorpsen dienen te voldoen aan de eisen die landelijk gelden voor de brandweer. In de wet is nu geregeld dat als gemeenten niet aan de kwaliteitseisen voldoen, de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK) een aanwijzing kan geven aan de betrokken gemeente. Wanneer de betrokken gemeente ook dan nog in gebreke blijft, kan de minister het college van burgemeester en wethouders opdragen de gemeentelijke brandweer over te dragen aan de regio.

5.1.2 Bedrijfsbrandweer

De bevoegdheid om te bepalen dat een bedrijf over een bedrijfsbrandweer moet beschikken, is neergelegd bij het bestuur van de veiligheidsregio, omdat dit bestuur een brede afweging kan maken over de kwaliteit en capaciteit van de repressieve brandweezorg in de regio.

5.2 Geneeskundige Hulpverleningsorganisatie in de Regio (GHOR)

Het bestuur van de veiligheidsregio heeft als aparte taak 'het organiseren van de geneeskundige hulpverlening in hun regio met het oog op zware ongevallen, rampen en crisissituaties'. Om deze taak uit te voeren richt het bestuur een GHOR-organisatie in. GHOR staat voor Geneeskundige Hulpverleningsorganisatie in de Regio. De GHOR coördineert de geneeskundige hulpverlening bij zware ongevallen, rampen en crises en legt daarmee het verband tussen de veiligheidsregio en de zorgketen, de zogenoemde 'witte kolom'.

De GHOR opereert onder verantwoordelijkheid van het bestuur van de veiligheidsregio. Om haar deel van de rampenbestrijding zo goed mogelijk voor te bereiden, maakt de GHOR afspraken met zorgverleners (als traumacentra, ziekenhuizen en ambulancediensten). De GHOR richt een organisatorisch verband in van zorginstellingen en ambulancediensten.

Het bestuur van de veiligheidsregio legt de ambities en taken voor de GHOR vast. Deze ambities en taken zijn gebaseerd op de risico's die in de regio aanwezig zijn. Hierbij wordt rekening gehouden met het in de regio aanwezige aantal hulpverleners en de mogelijkheden om hulp te verlenen. De GHOR dient daarom ook in beeld te brengen hoeveel bijstand zij uit andere regio's kunnen ontvangen.

Iedere veiligheidsregio heeft een directeur GHOR (oude naam: RGF, Regionaal Geneeskundig Functionaris) als ketenregisseur aangesteld. De opdracht voor de directeur GHOR is zorgen dat het openbaar bestuur zijn wettelijke taak bij rampen en crises kan waarmaken. Dat betekent dat hij binnen de mogelijkheden van de gezondheidszorg en aansluitend bij de wensen (zorgniveau) van het openbaar bestuur voorbereidingen treft (bijvoorbeeld planvorming, organiseren van oefeningen). In veel regio's is de directeur GHOR ook directeur GGD en/of directeur van de Regionale Ambulancevoorziening (RAV).

5.2.1 Kwalitatief verantwoorde zorg

Uitgangspunt bij het maken van afspraken door het bestuur van de veiligheidsregio met de instellingen en diensten, is dat de instellingen en diensten onder alle omstandigheden zelf verantwoordelijk zijn voor hun voorbereiding op en werkzaamheden bij inzet. Dat wil zeggen, zij opereren binnen de kaders van de wet- en regelgeving op het terrein van de gezondheidszorg, ook als zij functioneren in het kader van de GHOR.

Het is de verantwoordelijkheid van de zorgsector zelf om voor de inzet onder bijzondere omstandigheden een plan te ontwikkelen. Om deze vaardigheden te ontwikkelen en te onderhouden moeten ook de medewerkers van instellingen die geen GHOR-aanstelling hebben, worden opgeleid en geoefend. De minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) rekent het tot zijn verantwoordelijkheid om dit te bevorderen.

5.2.2 Toezicht en naleving

Aan het bestuur van de veiligheidsregio kunnen bij algemene maatregel van bestuur (AMvB) eisen worden gesteld waaraan de GHOR-organisatie van de regio en de in te zetten GHOR-functionarissen moeten voldoen. De eisen die de minister stelt aan het bestuur van de veiligheidsregio met betrekking tot de GHOR en zijn functionarissen brengt hij uit in overleg met de minister van VWS.

Het bestuur van de veiligheidsregio laat zich periodiek door de directeur GHOR op de hoogte stellen van het niveau van de voorbereiding van de instellingen. Zo nodig spreekt de directeur namens het bestuur van de veiligheidsregio een instelling erop aan wanneer de voorbereiding niet op orde is. Indien een instelling volgens het bestuur zich niet

of onvoldoende voorbereidt op een ramp of een crisis kan de voorzitter van de veiligheidsregio de betreffende instelling een aanwijzing geven. Mocht de instelling geen gevolg geven aan de aanwijzing, dan kan de voorzitter de minister van VWS verzoeken de nodige maatregelen te nemen. De Kwaliteitswet zorginstellingen biedt de minister van VWS mogelijkheden om in te grijpen. De minister van VWS kan daarbij de Inspectie voor de Gezondheidszorg (IGZ) inschakelen.

5.2.3 Afstemming inspecties

Op initiatief van de Inspectie Openbare Orde en Veiligheid (IOOV), onderdeel van het ministerie van BZK, stemmen de IOOV en de IGZ hun toezicht op elkaar af. In onderling overleg doen de inspecties op periodieke basis onderzoek in de regio's naar de organisatiegraad van de geneeskundige hulpverlening en het niveau van voorbereiding van de betrokken partijen.

5.2.4 Congruentie met de Wet publieke gezondheid

De eerste tranche van de Wet publieke gezondheid (Wpg) is december 2008 in werking getreden. Dit deel regelt de internationale verplichtingen van Nederland, met name een versterking van de informatieplicht; zowel van de individuele artsen als van landen onderling.

In de eerste tranche is nog steeds geregeld (zoals dat ook in de oude Infectieziektebestrijdingswet stond) dat de lokale burgemeesters verantwoordelijk zijn voor de directe voorbereiding en aanpak van een epidemie in hun gemeente.

In de Wet veiligheidsregio's is vastgelegd dat het bestuur van de veiligheidsregio verantwoordelijk is voor de openbare orde en veiligheid in geval van een infectieziekte-

uitbraak. Om daarbij aan te sluiten, wordt in de tweede tranche van de Wpg geregeld dat de verantwoordelijkheid voor de voorbereiding op infectieziekteuitbraak bij het bestuur van de veiligheidsregio komt te liggen. Daarbij zal dus ook de GHOR een grote rol spelen.

Met de tweede tranche van de Wet publieke gezondheid wordt ook vastgelegd dat GGD-regio's congruent moeten zijn aan veiligheidsregio's. Daarnaast scheidt het een éénhoofdig operationele leiding van de GGD en GHOR. Dat wil zeggen dat er een nieuwe functionaris komt, de directeur publieke gezondheid. Deze heeft de verantwoordelijkheid voor de twee organisaties GGD en GHOR. Het is wel mogelijk om een meerhoofdige directie van GGD en GHOR in te richten, zolang de verantwoordelijkheid voor de leiding van GGD en GHOR maar berust bij de directeur publieke gezondheid. De tweede tranche van de Wpg bevindt zich nu nog in voorbereiding voor indiening bij het parlement.

5.3 Samenwerking met het regionale college van de politie

De Wet veiligheidsregio's gaat uit van de huidige organisatie van de politie. Het bestuur van de veiligheidsregio en het regionale college van politie zijn materieel gelijk getrokken (dezelfde personen hebben zitting in het bestuur), maar zullen als juridische entiteiten naast elkaar blijven bestaan.

In een convenant dienen de formele aspecten van de samenwerking van beide besturen vastgelegd te worden. In ieder geval worden de terreinen benoemd waarop de samenwerking plaatsvindt, de wijze waarop wordt samengewerkt, de besluitvormingsprocedures en de verantwoordelijkheden van de verschillende actoren. Ook worden de operationele prestaties van de politie afgestemd voor zover het de taken van de politie op het gebied van rampen, zware ongevallen en crises betreft.

In het convenant worden verder afspraken gemaakt over het afstemmen van de beleidsplannen van het bestuur van de veiligheidsregio en het regionale college van de politie en bevat het convenant afspraken met betrekking tot de meldkamerfunctie.

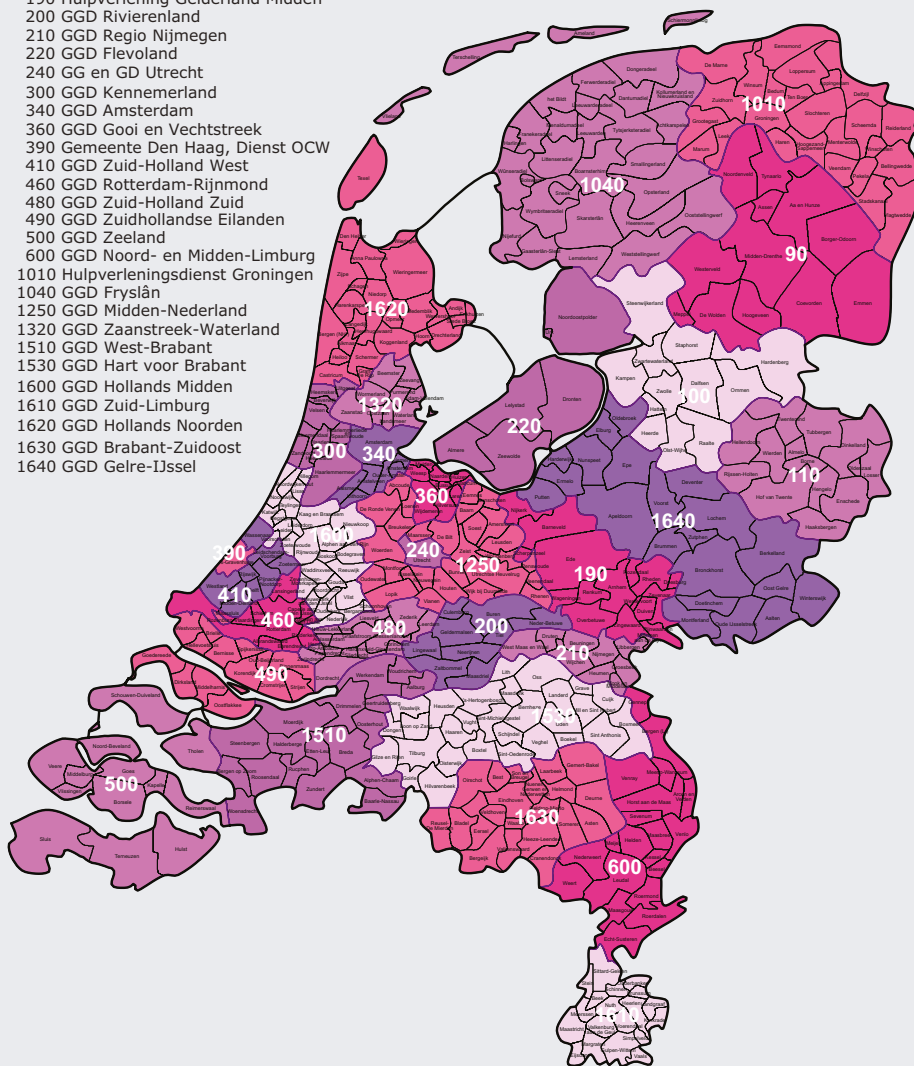
5.4 Gemeentelijke processen

De coördinatie van de voorbereiding en de uitvoering van de bevolkingszorgprocessen (voorheen de gemeentelijke processen genoemd) van de rampenbestrijding en crisisbeheersing, zoals voorlichting, alarmering en uitvaartverzorging, vindt steeds meer op regionaal niveau plaats. De veiligheidsregio is verantwoordelijk voor de voorbereiding van deze processen. Voor de voorbereiding en uitvoering is inbreng van de gemeenten nodig. Het bestuur van de veiligheidsregio wijst een coördinerende functionaris aan, die zorgt voor een goede organisatie, werkwijze, taakverdeling en verantwoordelijkheids- en bevoegdheidsverdeling van deze processen in overleg met de gemeenten. Meestal is dat een gemeentesecretaris van één van de inliggende gemeenten.

GGD-regio's

Editie juli 2009

- 90 GGD Drenthe
- 100 GGD Regio IJsselland
- 110 GGD Regio Twente
- 190 Hulpverlening Gelderland Midden
- 200 GGD Rivierenland
- 210 GGD Regio Nijmegen
- 220 GGD Flevoland
- 240 GG en GD Utrecht
- 300 GGD Kennemerland
- 340 GGD Amsterdam
- 360 GGD Gooi en Vechtstreek
- 390 Gemeente Den Haag, Dienst OCW
- 410 GGD Zuid-Holland West
- 460 GGD Rotterdam-Rijnmond
- 480 GGD Zuid-Holland Zuid
- 490 GGD Zuidhollandse Eilanden
- 500 GGD Zeeland
- 600 GGD Noord- en Midden-Limburg
- 1010 Hulpverleningsdienst Groningen
- 1040 GGD Fryslân
- 1250 GGD Midden-Nederland
- 1320 GGD Zaanstreek-Waterland
- 1510 GGD West-Brabant
- 1530 GGD Hart voor Brabant
- 1600 GGD Hollands Midden
- 1610 GGD Zuid-Limburg
- 1620 GGD Hollands Noorden
- 1630 GGD Brabant-Zuidoost
- 1640 GGD Gelre-IJssel

rivm
www.zorgatlas.nl

Bron: GGD-Nederland

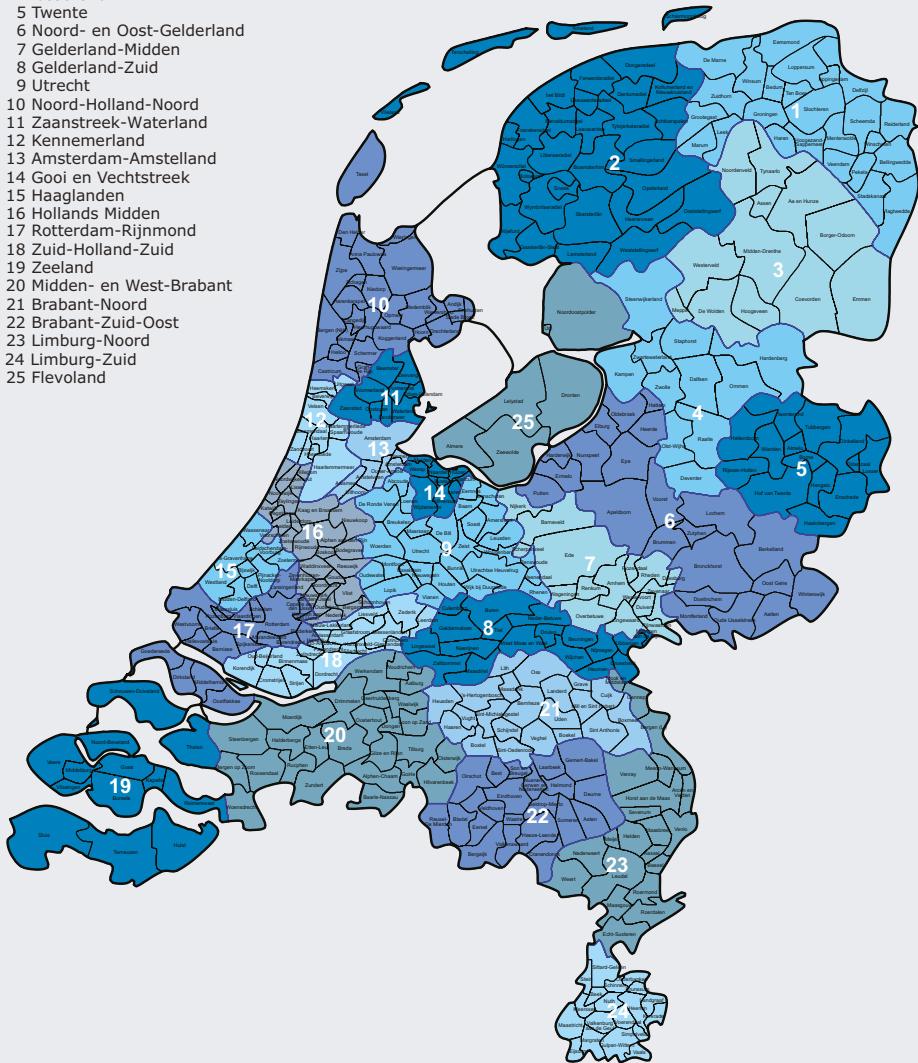
De gemeenten van 2009 zijn als ondergrond voor deze kaart gebruikt.
Eventuele wijzigingen of correcties kunt u doorgeven via e-mail:
atlas@rivm.nl.

Op de site van de Nationale Atlas Volksgezondheid is de meest recente
informatie te vinden: <http://www.zorgatlas.nl>, zoekterm 'GGD'.

Politieregio's

Editie september 2009

- 1 Groningen
- 2 Fryslân
- 3 Drenthe
- 4 IJsselland
- 5 Twente
- 6 Noord- en Oost-Gelderland
- 7 Gelderland-Midden
- 8 Gelderland-Zuid
- 9 Utrecht
- 10 Noord-Holland-Noord
- 11 Zaanstreek-Waterland
- 12 Kennemerland
- 13 Amsterdam-Amstelland
- 14 Gooi en Vechtstreek
- 15 Haaglanden
- 16 Hollands Midden
- 17 Rotterdam-Rijnmond
- 18 Zuid-Holland-Zuid
- 19 Zeeland
- 20 Midden- en West-Brabant
- 21 Brabant-Noord
- 22 Brabant-Zuid-Oost
- 23 Limburg-Noord
- 24 Limburg-Zuid
- 25 Flevoland

rivm
www.zorgatlas.nl

Bron: Ministerie van BZK

De gemeenten van 2009 zijn als ondergrond voor deze kaart gebruikt.
Eventuele wijzigingen of correcties kunt u doorgeven via e-mail:
atlas@rivm.nl

Op de site van de Nationale Atlas Volksgezondheid is de meest recente
informatie te vinden: <http://www.zorgatlas.nl>, zoekterm 'Politieregio'.

5.5 Samenwerking met andere crisispartners

Het bestuur van de veiligheidsregio werkt met diverse partijen samen. Het gaat hier bijvoorbeeld om de waterschappen, het Openbaar Ministerie (OM) en andere overheidsdiensten, waaronder de gedeconcentreerde diensten, bijvoorbeeld de regionale diensten van Rijkswaterstaat en het Regionaal Militair Commando. Deze partijen worden aangeduid als crisispartners. Daarnaast zijn er private partijen, die door hun essentiële functie in de samenleving, hun expertise en capaciteiten een belangrijke rol kunnen spelen bij de crisisbeheersing, zoals ziekenhuizen, de Koninklijke Nederlandse Reddingsmaatschappij (KNRM), de Koninklijke Nederlandse Bond tot het Redden van Drenkelingen (KNBRD), het Rode Kruis, ProRail, de Nederlandse Spoorwegen en andere bedrijven zoals de nutsbedrijven (energie, gas en water) en de (petro-)chemische industrie.

Het doel van deze samenwerking is dat partijen gezamenlijk voorbereidingen treffen en dat de coördinatie bij de aanpak van een ramp of crisis dienovereenkomstig tot stand komt. Bij de samenwerking is het uitgangspunt dat de wettelijke taken en bevoegdheden van alle betrokkenen intact blijven.

De crisispartners worden bij essentiële zaken betrokken.

Afhankelijk van taak, positie en situatie betreft het de volgende zaken:

- deelname – op uitnodiging – aan de vergaderingen van het bestuur van de veiligheidsregio;
- deelname aan periodieke vergadering en met alle crisispartners;
- deelname, indien, nodig aan de vergaderingen van het Regionaal Beleidsteam (RBT);
- kenbaar maken van de zienswijze op het risicoprofiel;
- afspraken over oefenen;
- afspraken over operationele prestaties;
- afstemming in de planvorming.

Het contact tussen de crisispartners en het bestuur van de veiligheidsregio komt tot stand in een vergadering die één of meer keren per jaar door het bestuur van de veiligheidsregio wordt georganiseerd. In deze vergadering(en) kunnen gemeenschappelijke thema's aan de orde worden gesteld. In ieder geval worden de risico's in de regio tijdens dit overleg besproken.

5.6 Internationale samenwerking

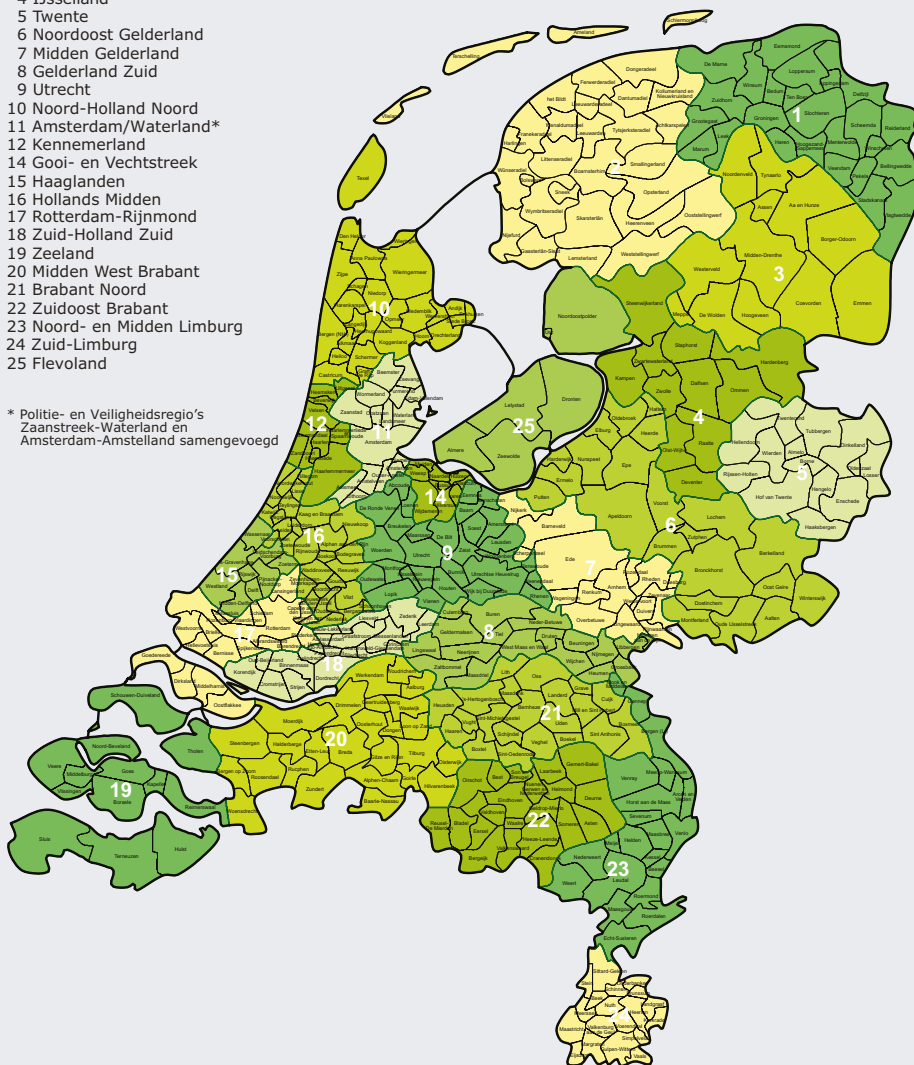
Van belang zijn de verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Helsinki (1992). De landen die dit verdrag hebben ondertekend (waaronder ook Nederland), verbinden zich ertoe passende maatregelen te nemen en onderling samen te werken om de mens en het milieu te beschermen tegen industriële ongevallen met grensoverschrijdende gevolgen waarbij gevaarlijke stoffen betrokken zijn. Binnen de Europese Unie geldt bovendien de Seveso-II richtlijn, die betrekking heeft op de preventie van zware ongevallen en op de beperking van de gevolgen daarvan voor mens en milieu en die ook bepalingen inzake grensoverschrijdende samenwerking bevat.

RAV-regio's

Editie juli 2009

- 1 Groningen
- 2 Friesland
- 3 Drenthe
- 4 IJsselland
- 5 Twente
- 6 Noordoost Gelderland
- 7 Midden Gelderland
- 8 Gelderland Zuid
- 9 Utrecht
- 10 Noord-Holland Noord
- 11 Amsterdam/Waterland*
- 12 Kennemerland
- 14 Gooi- en Vechtstreek
- 15 Haaglanden
- 16 Hollands Midden
- 17 Rotterdam-Rijnmond
- 18 Zuid-Holland Zuid
- 19 Zeeland
- 20 Midden West Brabant
- 21 Brabant Noord
- 22 Zuidoost Brabant
- 23 Noord- en Midden Limburg
- 24 Zuid-Limburg
- 25 Flevoland

* Politie- en Veiligheidsregio's
Zaanstreek-Waterland en
Amsterdam-Amstelland samengevoegd

rivm
www.zorgatlas.nl

Bron: AZN

De gemeenten van 2009 zijn als ondergrond voor deze kaart gebruikt.
Eventuele wijzigingen of correcties kunt u doorgeven via e-mail:
atlas@rivm.nl

Op de site van de Nationale Atlas Volksgezondheid is de meest recente
informatie te vinden: <http://www.zorgatlas.nl>, zoekterm 'RAV-regio'.

6 Adviestaak

- De veiligheidsregio krijgt een belangrijke rol als adviseur op het terrein van veiligheid.
- De adviestaak krijgt een meer multidisciplinair karakter.
- De veiligheidsregio kan gevraagd en ongevraagd (niet wettelijk vereist) advies geven aan andere overheden en organisaties.

De veiligheidsregio krijgt op het terrein van veiligheid de belangrijke rol van adviseur van andere overheden en organisaties. De brandweer vervult van oudsher een belangrijke rol op het terrein van brandveiligheid en brandpreventie. Deze rol heeft zich de laatste jaren ontwikkeld en is uitgebreid naar het terrein van pro-actie. De komst van de veiligheidsregio maakt het mogelijk en noodzakelijk de specialistische expertise, die nodig is om deze adviesrol adequaat te vervullen, verder te ontwikkelen zodat zij haar rol als adviseur waar nodig multidisciplinair kan invullen. Bovendien maakt de veiligheidsregio het mogelijk de adviestaak te verbreden tot onderwerpen op het brede terrein van fysieke veiligheid. Inzichten van andere hulpverleningsdiensten (geneeskundige hulpverlening en politie) en organisaties die bijdragen aan rampenbestrijding en crisisbeheersing moeten daarin worden verdisconteerd.

De bestuurlijke verantwoordelijkheid voor de advisering ligt bij het bestuur van de veiligheidsregio.

Gelet op het specialistische karakter van de (wettelijk vereiste) adviezen, kan de adviesfunctie in mandaat worden uitgevoerd.

In het wetsvoorstel gaat de aandacht ook uit naar niet-wettelijke advisering. De veiligheidsregio kan gevraagd en ongevraagd andere overheden en organisaties adviseren over risico's op branden, ongevallen, rampen en crises.

7 Meldkamer

De meldkamer:

- de meldkamer is publiek geborgd: het bestuur veiligheidsregio is eindverantwoordelijk voor het instellen van de gemeenschappelijke meldkamer en richt daarvoor een facilitair bedrijf in waarbinnen elk discipline zijn eigen processen kan aansturen en ondersteunen;
- de meldkamer ambulancezorg wordt in stand gehouden door het bestuur van de Regionale Ambulancevoorziening (RAV) en de meldkamer politie wordt in stand gehouden door het regionaal college;
- werkzaamheden worden ten minste gecolokeerd uitgevoerd;
- bestuur veiligheidsregio benoemt en ontslaat de directeur van de meldkamer;
- minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties kan kwaliteitseisen stellen aan prestaties en systemen;
- een bovenregionale meldkamer is mogelijk, evenals een geïntegreerde meldkamer;
- bestuur veiligheidsregio en het regionale college van politie maken in een convenant afspraken over beheer en gebruik van de meldkamer;
- binnen de regionaal en landelijk gestelde eisen maakt het bestuur van de Veiligheidsregio ook afspraken met de Regionale Ambulancevoorziening;
- in lokale crisissituaties heeft de burgemeester het gezag over de meldkamer.

Het bestuur van de veiligheidsregio draagt er zorg voor dat er een gemeenschappelijke meldkamer wordt ingesteld en in stand gehouden ter ondersteuning van de monodisciplinaire processen van de politie, brandweer, ambulance en de geneeskundige hulpverlening. Het bestuur van de veiligheidsregio is verantwoordelijk voor het beheer en in stand houden van de gemeenschappelijke meldkamer. Het bestuur van de Regionale Ambulancevoorziening (RAV) en het regionaal college van politie dragen ieder zorg voor het in stand houden van hun eigen deel van de gemeenschappelijke meldkamer. Met andere woorden: elke discipline kan in de gemeenschappelijke meldkamer zelf de inzet van de eigen eenheden bepalen.

In de wet wordt geregeld dat het gaat om een gemeenschappelijke meldkamer waarin de werkzaamheden ten minste gecolokeerd worden uitgevoerd. Colokatie betekent in ieder geval gemeenschappelijke huisvesting en gebruik van ondersteunende systemen in de meldkamer en zoveel mogelijk afstemming van de werkprocessen. De Wet veiligheidsregio's en de Wet ambulancezorg gaan er vanuit dat elke discipline in de meldkamer haar eigen bedrijfsvoering doet (de wetten spreken van in stand houden). De algemene zaken van de meldkamer zoals huisvesting, het gebruik van een systeem, de wijze van samenwerken worden door het bestuur van de veiligheidsregio bepaald in overleg met de andere besturen. Ter behartiging van deze zaken stelt het bestuur een directeur aan. Het bestuur van de veiligheidsregio benoemt en ontslaat de directeur van de meldkamer. Het bestuur doet dit niet eerder dan nadat het regionaal college en het bestuur van de RAV in de gelegenheid zijn gesteld daarover advies uit te brengen. De directeur heeft de algehele leiding over de meldkamer en is verantwoordelijk voor de kwaliteit van het personeel en voor de inrichting van de werkprocessen. Vanuit elke sectorale verantwoordelijkheid kunnen eisen worden gesteld aan de kwaliteit van het personeel en aan de monodisciplinaire processen van de sectoren. De directeur draagt er zorg voor dat de meldkamer operationeel is in zowel reguliere als in ramp- en crisissituaties.

De minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties kan bij AMvB eisen stellen aan prestaties en systemen, zoals de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport op basis van de Wet ambulancezorg ook nadere eisen kan stellen. De eisen die bij AMvB worden gesteld aan het politiedeel van de meldkamer vinden hun grondslag in de Politiewet 1993.

Bijna alle meldkamers hebben nu een gezamenlijke huisvesting. Ook neemt de operationele en beheersmatige samenwerking tussen de organisaties verder toe. De wet bouwt voort op deze ontwikkeling en maakt verdere ontwikkeling tot een geïntegreerde meldkamer (een meldkamer waarbij de drie partijen geheel geïntegreerd samenwerken) in de toekomst mogelijk. Tijdens de behandeling van de Wet veiligheidsregio's heeft de Tweede Kamer een motie aangenomen die de minister oproept om met een concept voor een geïntegreerde meldkamer te komen. Regio's kunnen ook gezamenlijk gebruik maken van één bovenregionale meldkamer. Het convenant tussen het bestuur van de veiligheidsregio en het regionale college

bevat in elk geval afspraken over de locatie, het beleid en beheer, de financiën, de prestaties, ondersteunende systemen en de samenwerking van politie met brandweer, geneeskundige hulpverlening en de ambulancezorg.

Een onderdeel van de meldkamer is de 112-centrale. Het regionale college is verantwoordelijk voor het in stand houden van die centrale.

In lokale crisissituaties heeft de burgemeester het gezag over de meldkamer, ten aanzien van alle drie disciplines, waarbij echter ook de (hoofd)officier van justitie gezagsdrager is indien er opsporingsbelangen in het geding zijn. De burgemeester kan aanwijzingen geven aan de RAV, wanneer hij dat om redenen van openbare orde nodig acht. Bij een bovenlokale ramp of crisis krijgt de voorzitter van de veiligheidsregio deze bevoegdheid.

8 Informatievoorziening

- De veiligheidsregio's treffen een gemeenschappelijke regeling, waarbij een openbaar lichaam wordt ingesteld t.b.v. een uniforme informatie- en communicatievoorziening en het voorschrijven van standaarden daarvoor.
- De minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties kan de volgende maatregelen treffen:
 - aanwijzing geven om voldoende voortgang te behalen;
 - een ministeriële regeling opstellen over gebruik en informatiebeveiliging;
 - frequenties toewijzen voor overdracht gegevens;
- Het bestuur is verantwoordelijk voor informatievoorziening aan de minister, de commissaris van de Koningin, hoofdofficier van justitie en personeel.
- Het bestuur is verantwoordelijk voor informatievoorziening over rampen en crises die de bevolking kunnen treffen (risicocommunicatie) .
- Bij een daadwerkelijke ramp of crisis is de burgemeester verantwoordelijk voor de informatievoorziening naar de bevolking (crisiscommunicatie).

De veiligheidsregio's treffen een gemeenschappelijke regeling, waarbij een openbaar lichaam wordt ingesteld, waaraan de behartiging van hun taken ten behoeve van de inrichting van een uniforme informatie- en communicatievoorziening wordt overdragen. De regeling voorziet in een samenwerkingsverband dat optreedt als multidisciplinaire vraagorganisatie (voor de brandweer en de GHOR) en is in elk geval

belast met het in kaart brengen van de informatiebehoefte van de regio's. De taken betreffen in ieder geval het formuleren en vaststellen van gezamenlijke kaders, standaarden en kwaliteitseisen op het gebied van de informatie- en communicatievoorziening.

8.1 Maatregelen door de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties

Om voldoende voortgang te behalen kan de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties een aanwijzing geven aan het bestuur van het bij de gemeenschappelijke regeling in het leven geroepen openbaar lichaam, indien het belang van de informatie-uitwisseling dit vereist.

Over de informatie- en communicatievoorzieningen, het gebruik ervan alsmede over de informatiebeveiliging kan de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties regels geven. Tevens kan de minister frequenties toewijzen voor de overdracht van gegevens door middel van deze voorzieningen.

8.2 Informatievoorziening aan de minister, de commissaris van de Koningin, de hoofdofficier van justitie en het personeel

Het bestuur van de veiligheidsregio is verantwoordelijk voor de informatievoorziening aan de minister, de commissaris van de Koningin en de hoofdofficier van justitie over de rampen en crises die de bevolking of het milieu in een regio kunnen treffen. Daarnaast heeft het bestuur van de veiligheidsregio als taak om het personeel, dat betrokken is bij de bestrijding van rampen en crises, te voorzien van informatie over de rampen en crises die de regio kunnen treffen en over de risico's die hun inzet bij die bestrijding kan hebben voor hun gezondheid en de voorzorgsmaatregelen die in verband hiermee zijn getroffen.

De burgemeester is verantwoordelijk voor het informeren van het tijdens de bestrijding van de ramp of crisis betrokken personeel.

8.3 Risicocommunicatie en crisiscommunicatie

In de informatievoorziening aan de bevolking worden risico- en crisiscommunicatie onderscheiden. Bij de voorbereiding en uitvoering van de risico- en crisiscommunicatie is het Nationaal Crisiscentrum (NCC) op nationaal niveau het aanspreekpunt voor bestuurders.

8.3.1 Risicocommunicatie

Het bestuur van de veiligheidsregio heeft de verantwoordelijkheid voor de informatievoorziening aan burgers over de rampen en crises die de bevolking en het milieu kunnen treffen en over de maatregelen die de overheid heeft getroffen ter voorkoming en bestrijding ervan. Dit laat onverlet de verantwoordelijkheden van

een vakminister om binnen zijn domein specifieke informatie over mogelijke crises te geven. Communicatie dient een bijdrage te leveren aan de weerbaarheid en zelfredzaamheid van de bevolking.

8.3.2 Crisiscommunicatie

Bij een daadwerkelijke ramp of crisis draagt de burgemeester ervoor zorg dat de getroffen bevolking in zijn gemeente op de juiste wijze wordt geïnformeerd en geeft hij onder meer de te volgen gedragslijn aan. Als de ramp of crisis een bovenlokaal karakter heeft, dan wordt de informatievoorziening in het Regionale Beleidsteam gecoördineerd.

9 Optreden in de responsfase

Bij een daadwerkelijke bovenlokale ramp of crisis:

- eenhoofdig gezag: de voorzitter van het bestuur van de veiligheidsregio kan toepassing geven aan een aantal bevoegdheden;
- de voorzitter van het bestuur van de veiligheidsregio roept een Regionaal Beleidsteam (RBT) bijeen en wijst een Regionaal Operationeel Leider aan (ROL);
- de voorzitter RBT is de voorzitter van het bestuur van de veiligheidsregio;
- afstemmingsoverleg tussen burgemeesters, officier van justitie en crisispartners;
- bij opsporingsbelangen heeft de officier van justitie gezag over de politie;
- aansturing ROL door voorzitter RBT;
- verzoek tot bijstand aan de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties door voorzitter van het bestuur van de veiligheidsregio bij een tekort aan regionale capaciteit.

In geval van een ramp of crisis die meerdere gemeenten raakt of van ernstige vrees voor het ontstaan daarvan is de voorzitter van de veiligheidsregio ten behoeve van de rampenbestrijding en crisisbeheersing in het getroffen gebied bij uitsluiting bevoegd een aantal bevoegdheden of taken uit te voeren. Dit eenhoofdige gezag is tot stand gekomen omdat het juist bij bovenlokale rampen en crises van groot belang is dat de hiërarchische verhoudingen duidelijk zijn. Hoe ingewikkelder de situatie, des te groter het belang van een eenvoudige bevelsstructuur. Zonder een eenduidige

gezagsstructuur bij bovenlokale rampen en crises bestaat het gevaar van stagnatie in de besluitvorming over te nemen maatregelen en van miscommunicatie in de bevelslijnen naar betrokken organisaties.

De voorzitter van de veiligheidsregio dient in het Regionale Beleidsteam in ieder geval met de burgemeesters van de betrokken gemeenten te overleggen over het beleid en de besluiten die nodig zijn in het kader van de uitoefening van het bovenlokale gezag, tenzij de vereiste spoed zich daartegen verzet. De verantwoording in dergelijke gevallen gaat via de volgende lijnen:

- van de vergaderingen van het RBT wordt verslag gemaakt;
- dit verslag wordt aan de betrokken gemeenteraden gezonden;
- de voorzitter moet de gemeenteraden alle inlichtingen geven die ze vragen;
- gemeenteraden kunnen bezwaren over de handelwijze van de voorzitter via de cdK ter kennis brengen van de minister;
- de minister kan de korpsbeheerder ontslaan; deze is dan ook geen voorzitter veiligheidsregio meer.

9.1 Regionaal Beleidsteam (RBT) en Regionaal Operationeel Team (ROT)

De voorzitter van de veiligheidsregio roept bij bovenlokale rampen of crises het Regionaal Beleidsteam (RBT) bijeen. Hij is tevens voorzitter van het RBT. Dit RBT bestaat in ieder geval uit de burgemeesters van de getroffen gemeenten en de hoofdofficier van justitie waar het gaat om de handhaving van het strafrecht. Afhankelijk van de concrete omstandigheden nodigt de voorzitter ook andere bestuurders en crisispartners uit deel te nemen aan de vergaderingen van het RBT.

De voorzitter van een betrokken waterschap kan aan de vergaderingen van het RBT deelnemen vanuit zijn verantwoordelijkheid voor watergerelateerde rampen en crises.

De voorzitter nodigt alle functionarissen uit, wier aanwezigheid in verband met de omstandigheden van belang is, aan de vergadering deel te nemen. Het kan dan bijvoorbeeld gaan om de commandant Regionaal Militair Commando, vertegenwoordigers van de provincie, regionale inspecteurs van VROM, de rijkshavenmeester of de Hoofd Inspecteur Directeur (bijvoorbeeld van VROM of LNV), enz.

Het RBT is bij uitstek het gremium voor overleg over maatregelen die de voorzitter en de crisispartners nemen voor bestrijding van de ramp of crisis, ieder vanuit de eigen verantwoordelijkheden en bevoegdheden.

Het doel van het overleg in het RBT is om waar nodig tot afstemming en coördinatie te komen. Het RBT neemt als zodanig geen besluiten.

De commissaris van de Koningin kan in geval van een ramp of crisis van meer dan plaatselijke betekenis de leden van RBT na overleg met hen, een aanwijzing geven over de samenwerking binnen het RBT. De commissaris van de Koningin kan in geval van een ramp of crisis van meer dan regionale betekenis de voorzitters van de betrokken veiligheidsregio's zo mogelijk na overleg met hen een aanwijzing geven over het te voeren beleid.

De commissaris van de Koningin doet dit onder verantwoordelijkheid van de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.

De voorzitter van het RBT stuurt de Regionaal Operationeel Leider (ROL) aan, die op zijn beurt het Regionaal Operationeel Team (ROT) leidt. In het ROT hebben de leidinggevendenden van betrokken diensten zitting. De ROL geeft leiding aan het gecoördineerde optreden en zorgt dat de besluiten van de voorzitter van de veiligheidsregio worden uitgevoerd.

9.2 Opsporingsbelangen

Als het gaat om een situatie waarin opsporingsbelangen in het geding zijn, heeft de officier van justitie gezag over de politie en kan hij aan de politie de nodige aanwijzingen geven.

De rol van het RBT laat de rol van de gezagsdriehoek (burgemeester, hoofdofficier van justitie en hoofdcommissaris politie) voor de politie onverlet. In de responsfase kan de gezagsdriehoek een functie hebben naast het RBT. De conclusies uit het overleg kunnen worden teruggekoppeld in het RBT.

9.3 Bijstand

Bijstand is een specifieke vorm van tijdelijke steunverlening (zowel personeel als materieel) aan de veiligheidsregio in het kader van de bestrijding of beheersing van een brand, ramp of crisis.

Als de regionale capaciteit niet volstaat, doet de voorzitter van het bestuur van de veiligheidsregio een verzoek om bijstand aan de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. De commissaris van de Koningin wordt over de bijstandsaanvraag geïnformeerd. Het Landelijk Operationeel Coördinatie Centrum (LOCC) adviseert de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties bij aanvragen om bijstand. De minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties krijgt de bevoegdheid om te bepalen dat een regio ambulancecapaciteit dient af te staan aan een andere regio voor ambulancebijstand in het kader van geneeskundige hulpverlening. Hij zal door middel van een convenant met de ambulancesector hieraan nader invulling geven. De bijdrage in de kosten van binnenlandse bijstand kan in de nieuwe situatie uitsluitend aan de veiligheidsregio worden verleend.

10 Sturing door de rijksoverheid

De rijksoverheid kan verschillende eisen en regels aan de veiligheidsregio stellen, zoals:

- landelijke kwaliteitseisen, waarborg minimaal kwaliteitsniveau;
- regels over de samenwerking tussen veiligheidsregio's, regionale politiekorpsen, KLPD en Kmar.

De rijksoverheid heeft verschillende sturingsmogelijkheden door eisen en regels te stellen aan de veiligheidsregio.

10.1 Landelijke doelstellingen

De minister kan landelijke doelen stellen ten aanzien van de rampenbestrijding en crisisbeheersing. Die landelijke doelen moeten dan hun regionale doorwerking krijgen in het beleidsplan. Over het vaststellen van landelijke doelen overlegt de minister eerst met het Veiligheidsberaad. Landelijke doelen kunnen bijvoorbeeld gesteld worden als er nationale of internationale belangen in het geding zijn, zoals een griepdemonie, of het ontwikkelen van plannen voor het bestrijden van bepaalde crisistypen die (vrijwel) het hele land raken, zoals watersnood. Ook kan zo prioriteit worden gegeven aan bepaalde aspecten van de preparatie, bijvoorbeeld multidisciplinair oefenen.

10.2 Regels over samenwerking

Regels kunnen gesteld worden over samenwerking tussen veiligheidsregio's en regionale politiekorpsen, het Korps landelijke politiediensten (KLPD) en de Koninklijke marechaussee (Kmar). Dergelijke regels kunnen bepaalde aspecten of taakgebieden betreffen waarbij uniformiteit van de uitvoering essentieel is en de totstandkoming van verschillende convenanten tussen betrokken partners niet adequaat is. Wanneer deze regels raken aan de handhaving van de strafrechtelijke rechtsorde of aan overige taken ten dienste van justitie worden de regels gegeven door de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties en de minister van Justitie gezamenlijk. Wat betreft regels met betrekking tot de Kmar is voorzien dat deze in overeenstemming met de minister van Defensie worden geformuleerd.

11 Financiën

De veiligheidsregio wordt gefinancierd uit:

- bijdragen door gemeenten;
- Besluit Doeluitkering Rampen en Zware Ongevallen (BDUR) vanuit het Rijk;
- uitgangspunt is dat de kosten van voorbereiding voor eigen rekening komen van de betrokken instanties.

De financiering van de veiligheidsregio's is, conform het uitgangspunt van de Wet gemeenschappelijke regelingen, primair een verantwoordelijkheid van de aangesloten gemeenten. De veiligheidsregio wordt daarom grotendeels betaald door de gemeenten. De gemeenten behouden hiermee hun invloed om aan het regionale beleid invulling te geven.

Daarnaast financiert het Rijk een deel van de veiligheidsregio op grond van het Besluit Doeluitkering Rampen en Zware Ongevallen (BDUR). Hierbij gaat het om een bijdrage in de kosten die voortvloeien uit de uitoefening van taken die bij de gemeenschappelijke regeling worden overgedragen aan de veiligheidsregio.

12 Toezicht

Inspectie Openbare Orde en Veiligheid (Inspectie OOV):

- toetst de wijze waarop de veiligheidsregio, een gemeente of een ander openbaar lichaam uitvoering geeft aan de voorbereiding op rampen en crises;
- doet onderzoek naar incidenten, tenzij de Onderzoeksraad voor Veiligheid onderzoek instelt.

In het bestuursakkoord met de VNG is afgesproken dat de rampenbestrijding eind 2009 op orde moet zijn. Deze afspraken zijn later nog eens bevestigd door het Veiligheidsberaad en vastgelegd in convenanten met een groot aantal veiligheidsregio's. Veiligheidsregio's dienen minimaal te voldoen aan de basisvereisten crisismanagement uit het Besluit veiligheidsregio's. De IOOV toetst in hoeverre de organisatie van de rampenbestrijding en crisisbeheersing op orde is.

Toezicht door de IOOV kan periodiek plaatsvinden. Bijvoorbeeld naar de wijze waarop de veiligheidsregio, een gemeente of een ander openbaar lichaam uitvoering geeft aan de taken met betrekking tot het voorkomen van, het voorbereiden op en het bestrijden en beheersen van een brand, ramp of crisis. Zij oefent daarbij signalerend toezicht uit. Daarnaast kan de Inspectie thematisch onderzoek verrichten binnen brandweer, politie, GHOR, veiligheidsregio's en andere openbare lichamen.

Het toezicht van de IOOV valt onder de verantwoordelijkheid van de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. De IOOV rapporteert haar bevindingen aan de minister van BZK. Vooruitlopend op het invoeren van de Wet veiligheidsregio's rapporteert de IOOV haar bevindingen tevens aan de cdK's. Dit blijft de IOOV doen na invoering van de Wet veiligheidsregio's.

Om de gewenste effecten te bereiken stuurt de IOOV haar rapportages naar alle bestuurlijke verantwoordelijken, democratische controleorganen en andere belanghebbenden.

Interventie

Indien de IOOV tekortkomingen constateert in de taakuitvoering door de veiligheidsregio, ligt de eerste verantwoordelijkheid om de geconstateerde gebreken op te heffen bij het bestuur van de betrokken veiligheidsregio. De minister kan besluiten een interventietraject te starten. Intervenieren in brede zin wordt gezien als het begeleiden van de verbeterprocessen, het aanspreken op gebreken, het doen van suggesties met als uiterste middel het geven van een aanwijzing.

Bij het interventietraject maakt de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties gebruik van de commissaris van de Koningin in zijn hoedanigheid als rijksorgaan. Bij constatering door de IOOV waarop een interventie door de minister aan de orde is, verzoekt de minister de commissaris van de Koningin hem te adviseren over de oorzaak van de geconstateerde problemen en de te nemen maatregelen voor verbetering.

Vervolgens adviseert de commissaris van de Koningin de minister over het maken van afspraken met de regio, het te voeren overleg of een te geven aanwijzing. De rol van de commissaris wordt vastgelegd in de ambtsinstructie. De minister blijft eindverantwoordelijk en kan hierover ter verantwoording worden geroepen door de Tweede Kamer.

13 Meer informatie, vragen en/of opmerkingen

Binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties werkt het Programma Veiligheidsregio's aan de totstandkoming van de regelgeving rond de veiligheidsregio's. Het Programma Veiligheidsregio's ondersteunt ook bij de implementatie van de veiligheidsregio's. Zo organiseert het programma samen met het Veiligheidsberaad expertmeetings waarbij kennis en ervaring wordt uitgewisseld tussen de veiligheidsregio's en andere (netwerk)bijeenkomsten. Ook verschijnt sinds mei 2009 regelmatig de nieuwskrant 'De Veiligheidsregio'.

Heeft u na het lezen van deze brochure behoefte aan meer informatie? Of heeft u vragen en/of opmerkingen? Wilt u meer weten over wat het programmabureau voor u kan betekenen?

Neem dan contact op met het secretariaat van het Programma Veiligheidsregio's, tel: (070) 426 85 22 of e-mail veiligheidsregios@minbzk.nl. Ook de accountmanagers van BZK staan u graag te woord.

Tevens kunt u contact opnemen met het bureau Veiligheidsberaad, tel: (070) 373 82 50 of e-mail info@veiligheidsberaad.nl.

Ook op de websites: <http://www.minbzk.nl/onderwerpen/veiligheid/veiligheidsregio's> en <http://www.veiligheidsberaad.nl> vindt u aanvullende informatie.

